

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

16 mai 2013(*)

„Nerestituirea integralității taxei pe valoarea adăugată plătită fără a fi datorată – Legislație națională care exclude restituirea TVA-ului din cauza repercutării asupra unui terț – Compensație sub forma unui ajutor care acoperă o fracțiune din TVA-ul nedeductibil – Îmbogățire fără justă cauză”

În cauza C-191/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Kúria (Ungaria), prin decizia din 14 martie 2012, primită de Curte la 23 aprilie 2012, în procedura

Alakor Gabonatermelő és Forgalmazó Kft.

împotriva

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul G. Arestis, președinte de cameră, și domnii J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev (raportor), judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Alakor Gabonatermelő és Forgalmazó Kft., de A. Nacsa, avocat;
- pentru Ungaria, de M. Z. Fehér și de G. Koós, precum și de K. Szíjjártó, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de C. Soulay și de A. Sipos, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea dreptului Uniunii în domeniul restituirii plății nedatorate.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Alakor Gabonatermelő és Forgalmazó Kft. (denumită în continuare „Alakor”), pe de o parte, și Nemzeti Adó- és Vámhivatal

Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága (Direcția principală regională fiscală din Észak-alföld, din cadrul Administrației Naționale Fiscale și Vamale, denumită în continuare „Főigazgatósága”), pe de altă parte, cu privire la refuzul acesteia din urmă de a restitui integralitatea taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”) a cărei deducere a fost respinsă cu încălcarea dreptului Uniunii.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Norma nr. 7 din Regulamentul (CE) nr. 448/2004 al Comisiei din 10 martie 2004 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1685/2000 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1260/1999 al Consiliului în ceea ce privește eligibilitatea cheltuielilor în cadrul operațiunilor cofinanțate de Fondurile Structurale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1145/2003 (JO L 72, p. 66, Ediție specială, 14/vol. 1, p. 144) are următorul cuprins:

„Norma nr. 7: TVA și alte impozite, taxe și obligații

1. TVA constituie o cheltuială eligibilă numai în cazul în care este suportată în mod real și definitiv de către beneficiarul final sau de către destinatarul ultim în cadrul regimurilor de ajutoare care intră sub incidența articolului 87 din tratat și în cazul ajutoarelor acordate de organismele desemnate de statele membre. TVA recuperabilă prin orice mijloc nu poate fi considerată eligibilă, chiar dacă aceasta nu este recuperată efectiv de beneficiarul final sau de destinatarul ultim. Statutul, public sau privat, al beneficiarului final sau al destinatarului ultim nu trebuie luat în considerare pentru a determina dacă TVA constituie o cheltuială eligibilă în temeiul dispozițiilor prezentei norme.

2. TVA nerecuperabilă de către beneficiarul final sau de către destinatarul ultim prin aplicarea normelor naționale specifice constituie o cheltuială eligibilă numai atunci când normele menționate sunt în deplină conformitate cu Așasea directivă 77/388/CEE a Consiliului [din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1, denumită în continuare «Așasea directivă»)]”

Dreptul maghiar

4 Articolul 38 alineatul (1) din Legea LXXIV din 1992 privind taxa pe valoarea adăugată [az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény, *Magyar Közlöny* 1992/128 (XII. 19.), denumită în continuare „Legea privind TVA-ul”], abrogată de la 1 ianuarie 2006, prevedea următoarele:

„Persoana impozabilă trebuie să indice în conturile sale în mod distinct cuantumul taxei în amonte deductibile și nedeductibile (diferențiere pozitivă). Persoana impozabilă care beneficiază de subvenții din fonduri publice care nu intră în baza de impozitare în aplicarea articolului 22 alineatele (1) și (2) din prezenta lege, în măsura în care legea anuală privind finanțele nu prevede altfel,

a) poate, în cazul unor subvenții obținute în vederea achiziționării de bunuri determinate, să își exercite dreptul de deducere doar în ceea ce privește fracțiunea din TVA aferentă părții care nu este subvenționată din achiziția în cauză;

[...]”

5 Articolul 124/C din Legea XCII din 2003 privind regimul impozitelor [az adózás rendjéről]

szóló 2003. évi XCII. törvény, *Magyar Közlöny* 2003/131 (XI. 14.), denumit? în continuare „Legea privind regimul impozit?rii”, are urm?torul cuprins:

„(1) În cazul în care Curtea Constitu?ional?, Kúria sau Curtea de Justi?ie a Uniunii Europene constat?, cu efect retroactiv, c? o dispozi?ie legal? care prevede o obliga?ie fiscal? este contrar? legii fundamentale sau unui act obligatoriu al Uniunii Europene sau, dac? este vorba despre un regulament local, oric?rei alte norme juridice, iar aceast? decizie juridic?ional? d? na?tere unui drept la restituire în favoarea contribuabilului, autoritatea fiscal? de prim grad efectueaz? restituirea la cererea acestuia din urm? – potrivit modalit??ilor prev?zute în decizia în cauz? – în conformitate cu dispozi?iile prezentului articol.

(2) Contribuabilul poate s? introduc? cererea în scris la autoritatea fiscal? în termen de 180 de zile de la publicarea sau de la notificarea deciziei Cur?ii Constitu?ionale, a Kúria sau a Cur?ii [...]; nicio cerere de repunere în termen nu va fi admis? dup? expirarea termenului. Autoritatea fiscal? respinge cererea în cazul prescrierii, la data public?rii sau a notific?rii deciziei, a dreptului aferent stabilirii impozitului. [...]

(3) Cererea trebuie s? cuprind?, pe lâng? datele necesare pentru identificarea contribuabilului de c?tre administra?ia fiscal?, impozitul pl?tit la data introducerii cererii ?i a c?rui restituire se solicit?, precum ?i titlul executoriu în temeiul c?ruia acesta a fost achitat; de asemenea, cererea trebuie s? indice decizia Cur?ii Constitu?ionale, a Kúria sau a Cur?ii [...] ?i s? con?in? o declara?ie potrivit c?reia

a) contribuabilul, la data introducerii cererii, nu a repercutat asupra unei alte persoane impozitul a c?rui restituire o solicit?,

[...]”

6 Articolul 124/D din aceast? lege prevede urm?toarele:

„(1) În m?sura în care prezentul articol nu prevede altfel, dispozi?iile articolului 124/C sunt aplicabile cererilor de restituire întemeiate pe dreptul de deducere a TVA-ului.

(2) Contribuabilul î?i poate valorifica dreptul prev?zut la alineatul (1) de mai sus prin intermediul unei declara?ii de regularizare [...].

(3) În cazul în care decontul, astfel cum a fost rectificat prin declara?ia de regularizare, eviden?iaz? c? contribuabilul are un drept la restituire [...], autoritatea fiscal? aplic? sumei care trebuie restituit? o dobând? egal? cu dobânda de referin?? a b?ncii centrale [...].

(5) Exist? o repercutare în sensul articolului 124/C alineatul (3) litera a) ?i în cazul în care contribuabilului i s-a acordat un ajutor într-un mod care – ?inând seama de interdic?ia deducerii TVA-ului – finan?eaz? ?i TVA-ul sau în cazul în care i s-a acordat un ajutor suplimentar din partea bugetului de stat pentru a compensa TVA-ul nedeductibil.

[...]”

Litigiul principal ?i întreb?rile preliminare

7 În cursul anului 2005, Alakor a încheiat cu Földmívelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium (Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, denumit în continuare „finanțatorul”) un contract de subvenționare destinat să îi permită să finanțeze un proiect din cadrul Programului operațional pentru dezvoltare rurală și agricol referitor la al doilea semestru al anului 2005 (denumit în continuare „ajutorul”).

8 În temeiul articolului 38 alineatul (1) litera a) din Legea privind TVA, în versiunea în vigoare la data faptelor din litigiul principal, nu putea fi dedus, proporțional cu cuantumul ajutorului, fracțiunea din TVA-ul plătit în amonte aferent cheltuielilor legate de proiectul subvenționat.

9 În schimb, în aplicarea liniilor directoare ale Ministerului Finanțelor, „costurile eligibile” ale unui proiect subvenționat cuprindeau, în scopul calculării ajutorului, o parte din TVA care corespundea procentului din proiect finanțat prin acest ajutor. Astfel, în speță, costul eligibil al proiectului în discuție în litigiul principal, în valoare totală de 207 174 606 forinți maghiari (HUF), cuprindea 18 645 714 HUF reprezentând TVA nedeductibil. Finanțatorul a acordat, în scopul finanțării acestui proiect, un ajutor de 90 000 000 HUF, care corespundea unei cote de 43,44 % din costul eligibil al proiectului, ajutorul respectiv fiind finanțat în proporție de 75 % din fonduri comunitare, restul de 25 % fiind suportat de bugetul național.

10 TVA-ul aferent cheltuielilor de dezvoltare a fost inclus în declarațiile lunare de TVA pentru lunile septembrie și noiembrie 2005, precum și, în cele pentru lunile decembrie 2005 și ianuarie 2006, în calitate de sold reportabil în exercițiile următoare. În aplicarea articolului 38 alineatul (1) litera a) din Legea privind TVA-ul, reclamanta din litigiul principal nu și-a putut exercita dreptul de deducere a TVA-ului în cuantum de 4 440 000 HUF aferent cheltuielilor de dezvoltare facturate în amonte și incluse în declarația pentru luna septembrie 2005, precum și a TVA-ului în cuantum de 13 282 000 HUF care a fost inclus în declarația pentru luna noiembrie 2005, ceea ce reprezenta un total de 17 722 000 HUF.

11 În Hotărârea din 23 aprilie 2009, PARAT Automotive Cabrio (C-74/08, Rep., p. I-3459), Curtea a decis că „articolul 17 alineatele (2) și (6) din A șasea directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care, în cazul achiziționării de bunuri subvenționate din fonduri publice, nu permite deducerea TVA-ului aferent decât pentru partea nesubvenționată a acestei achiziții”.

12 În lumina acestei hotărâri, Alakor a considerat că putea să deducă integralitatea TVA-ului achitat în amonte pentru operațiunile sale supuse taxei și că TVA-ul, considerat până atunci nedeductibil, nu mai putea face parte din costul eligibil al proiectului în cauză. Pentru acest motiv, la 21 iulie 2009, Alakor i-a înapoiat finanțatorului cuantumul ajutorului echivalent TVA-ului nedeductibil, solicitând în același timp o modificare a contractului. Finanțatorul a respins această cerere și a restituit Alakor suma în cauză.

13 La 22 iulie 2009, Alakor a depus la administrația fiscală declarații de regularizare pentru lunile septembrie, noiembrie și decembrie 2005, precum și pentru luna ianuarie 2006, în care solicita, în temeiul Hotărârii PARAT Automotive Cabrio, citată anterior, restituirea TVA-ului pe care nu îl putuse deduce din cauza limitării dreptului de deducere, în cuantum total de 17 722 000 HUF, precum și plata dobânzilor de întârziere.

14 Ca răspuns la această cerere, autoritatea fiscală de prim grad a stabilit cuantumul taxei deductibile și sumele susceptibile să fie restituite reclamantei din litigiul principal la un nivel inferior cuantumului care figura în declarațiile de regularizare ale acesteia din urmă. Főigazgatósága a confirmat deciziile respective subliniind că reclamanta primise deja suma corespunzătoare unei proporții de 43,44 % din TVA-ul nedeductibil sub forma ajutorului. Prin urmare, în aplicarea

articolului 124/C alineatul (3) litera a) și a articolului 124/D alineatul (5) din Legea privind regimul impozitării, suma menționată trebuia să fie considerată repercutată.

15 Sesizat cu acțiuni în reformarea sau în anularea deciziilor pronunțate de administrația fiscală, instanța de prim grad a admis acțiunile respective, a anulat deciziile în cauză pentru motivul că limitau în mod nelegal dreptul de deducere, cu încălcarea Hotărârii PARAT Automotive Cabrio, citată anterior, și a dispus ca administrația fiscală să declanșeze o nouă procedură.

16 Főigazgatósa a formulat recurs, invocând printre altele faptul că Alakor primise deja, sub forma ajutorului, o parte din TVA-ul pe care dorea să îl recupereze prin declarațiile de regularizare. În consecință, în opinia Főigazgatósa, doar fracțiunea din TVA care nu este compensată prin ajutorul respectiv trebuia să facă obiectul unei restituiri.

17 În ceea ce o privește, Alakor a arătat că articolele 124/C și 124/D din Legea privind regimul impozitării erau contrare dreptului Uniunii și că deciziile autorităților fiscale erau incompatibile cu norma nr. 7 din Regulamentul nr. 448/2004. Astfel, autoritățile fiscale ar fi încălcat dreptul Uniunii întrucât ar fi restrâns dreptul de deducere a taxei prin faptul că nu au restituit totalitatea TVA-ului, ci o sumă calculată în mod proporțional. În plus, Alakor ar fi expus riscului de a trebui să restituie ajutorul din cauza încălcării reglementării aplicabile în domeniul ajutoarelor privind dezvoltarea rurală.

18 În aceste condiții, Kúria a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Se poate considera că are loc o repercutare a taxei, în sensul dispozițiilor dreptului [Uniunii], atunci când contribuabilul – având în vedere existența unei interdicții de deducere a TVA-ului – a obținut un ajutor care finanțează și TVA-ul sau a obținut un ajutor suplimentar din partea statului drept compensare pentru TVA-ul nedeductibil?

2) În cazul unui răspuns afirmativ, la fel stau lucrurile în situația în care contribuabilul nu a primit ajutorul de la statul membru sau de la administrația fiscală a statului membru, ci ajutorul a fost cofinanțat – în temeiul unui contract încheiat cu organismul finanțator – de Uniune și de bugetul central al statului membru?

3) Se poate considera că au fost respectate principiul recuperării TVA-ului, care este întemeiat pe neutralitatea fiscală, principiul efectivității, principiul echivalenței și principiul egalității de tratament, precum și interdicția îmbogățirii fără just cauză în situația în care administrația fiscală a statului membru – ca urmare a unei reglementări privind dreptul de deducere care este contrar dreptului Uniunii – nu admite cererea de restituire sau de despăgubire formulată de contribuabil decât în ceea ce privește partea sau proporția care nu a fost finanțată anterior prin ajutorul menționat [la prima și la a doua întrebare de] mai sus?”

Cu privire la întrebările preliminare

19 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă principiul restituirii taxelor percepute de un stat membru cu încălcarea normelor dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că permite acestui stat să refuze restituirea unei părți a TVA-ului, a crei deducere a fost împiedicată de o măsură națională contrară dreptului Uniunii, pentru motivul că partea respectivă a taxei a fost subvenționată printr-un ajutor acordat persoanei impozabile și finanțat atât de Uniune, cât și de statul menționat.

20 Litigiul principal îşi are originea în aplicarea articolului 38 alineatul (1) din Legea privind TVA-ul, în versiunea în vigoare la data faptelor din litigiul principal, conform căruia persoana impozabilă

care a beneficiat de o subvenție putea să își exercite dreptul de deducere doar în ceea ce privește fracțiunea din TVA aferentă părții nesubvenționate a achiziției în cauză.

21 În Hotărârea PARAT Automotive Cabrio, citată anterior, Curtea a amintit mai întâi, la punctul 15 din aceasta, că dreptul de deducere a TVA-ului constituie, ca parte integrantă a mecanismului TVA-ului, un principiu fundamental inerent sistemului comun al TVA-ului, care, în principiu, nu poate fi limitat. În continuare, la punctul 20 din aceeași hotărâre, Curtea a statuat că o reglementare națională care prevede o limitare generală a dreptului de deducere a TVA-ului aplicabilă oricărei achiziții a unui bun care beneficiază de o subvenție finanțată din fonduri publice nu este autorizată de articolul 17 alineatul (2) din Așasea directivă. În sfârșit, Curtea a reținut, la punctele 33-35 din hotărârea menționată, că articolul 17 alineatul (2) amintit conferă particularilor drepturi pe care aceștia le pot invoca în fața instanței naționale pentru a se opune unei reglementări naționale incompatibile cu dispoziția respectivă și că persoana impozabilă care este supusă unei asemenea măsuri trebuie să poată recalcuła TVA-ul pe care îl datorează, conform articolului 17 alineatul (2) din Așasea directivă, în măsura în care bunurile și serviciile au fost utilizate în scopul operațiunilor taxabile.

22 Trebuie amintit în această privință că, potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de a obține rambursarea unor impozite percepute într-un stat membru cu încălcare prevederilor dreptului Uniunii reprezintă consecința și completarea drepturilor conferite particularilor de dispozițiile dreptului Uniunii, astfel cum au fost interpretate de Curte. Așadar, statele membre sunt obligate, în principiu, să ramburseze impozitele percepute cu încălcare dreptului Uniunii (a se vedea printre altele Hotărârea din 19 iulie 2012, Littlewoods Retail și alții, C-591/10, punctul 24 și jurisprudența citată).

23 Prin urmare, statul membru trebuie, în principiu, să restituie integral TVA-ul pe care persoana impozabilă a fost împiedicată, cu încălcare dreptului Uniunii, să îl deducă.

24 Astfel, rezultă că dreptul la restituirea plății nedatorate urmărește să remedieze consecințele incompatibilității impozitului cu dreptul Uniunii prin neutralizarea sarcinii economice pe care acesta a impus-o în mod nelegal asupra operatorului care, în final, a suportat-o efectiv (Hotărârea din 20 octombrie 2011, Danfoss și Sauer-Danfoss, C-94/10, Rep., p. I-9963, punctul 23).

25 Cu toate acestea, cu titlu de excepție, o astfel de restituire poate fi refuzată atunci când determină o îmbogățire fără justă cauză a avânzilor-cauză. Protecția drepturilor garantate în acest domeniu de ordinea juridică a Uniunii nu impune, așadar, rambursarea impozitelor, a drepturilor și a taxelor percepute cu încălcare dreptului Uniunii, în cazul în care se stabilește că persoana obligată la plata acestor drepturi le-a repercutat în mod efectiv asupra altor persoane impozabile (Hotărârea din 6 septembrie 2011, Lady & Kid și alții, C-398/09, Rep., p. I-7375, punctul 18).

26 În absența unei reglementări a Uniunii în materie de cereri de restituire a taxelor, revine ordinii juridice interne a fiecărui stat membru atribuția de a prevedea condițiile în care pot fi efectuate aceste cereri, sub rezerva respectării totuși a principiilor echivalenței și efectivității (Hotărârea Danfoss și Sauer-Danfoss, citată anterior, punctul 24 și jurisprudența citată).

27 În această privință, ținând cont de finalitatea dreptului la restituirea plății nedatorate, amintit la punctul 24 din prezenta hotărâre, respectarea principiului efectivității impune ca stabilirea condițiilor de exercitare a acțiunii în restituirea plății nedatorate să revină statelor membre în temeiul principiului autonomiei procedurale, astfel încât sarcina economică a taxei nedatorate să poată fi neutralizată (Hotărârea Danfoss și Sauer-Danfoss, citată anterior, punctul 25).

28 În consecință, cu condiția ca sarcina economică pe care taxa percepută fărâ a fi datorată a impus-o asupra persoanei impozabile să fi fost integral neutralizată, un stat membru poate apoi să refuze restituirea unei plăți din această taxă pentru motivul că o astfel de restituire ar genera în beneficiul persoanei impozabile o îmbogățire fărâ justă cauză.

29 În speță, reiese din dosarul prezentat Curții că articolul 124/D alineatul (5) din Legea privind regimul impozitării, care a fost adoptat ca urmare a Hotărârii PARAT Automotive Cabrio, citată anterior, permite să se refuze restituirea unei plăți a TVA-ului care, cu încălcarea dreptului Uniunii, nu a putut fi dedus, pentru motivul că persoana impozabilă obținuse deja, sub forma unui ajutor, o compensație pentru o parte din TVA-ul nedeductibil aferent achiziției subvenționate.

30 Problema dacă restituirea solicitată în litigiul principal urmărește doar să neutralizeze sarcina economică a taxei nedatorate sau ar genera, în schimb, o îmbogățire fărâ justă cauză în beneficiul persoanei impozabile constituie o problemă de fapt care este de competența instanței naționale, aceasta din urmă apreciind în mod liber elementele de probă care îi sunt prezentate, în urma unei analize economice care țină seama de toate împrejurările relevante (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 octombrie 2003, Weber's Wine World și alții, C-147/01, Rec., p. I-11365, punctele 96 și 100).

31 În cadrul unei trimeri preliminare, Curtea, investită cu atribuția de a furniza răspunsuri utile instanței naționale, este însă competentă să dea indicații, întemeiate pe dosarul litigiului principal, precum și pe observațiile care i-au fost prezentate, de natură să permită instanței de trimer să se pronunțe (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 februarie 1999, Seymour-Smith și Perez, C-167/97, Rec., p. I-623, punctul 68, și Hotărârea din 26 iunie 2001, Brunnhofer, C-381/99, Rec., p. I-4961, punctul 65).

32 În această privință, instanța națională trebuie să analizeze printre altele problema dacă cuantumul ajutorului acordat reclamantei din litigiul principal ar fi fost mai mic în ipoteza în care aceasta din urmă nu ar fi fost împiedicată să își exercite dreptul de deducere. Astfel, reiese din dosarul prezentat Curții că cuantumul ajutorului în cauză fusese calculat prin raportare la „costul eligibil” al proiectului, care cuprinde atât costul net al proiectului respectiv, cât și TVA-ul nedeductibil. Instanța națională trebuie astfel să verifice dacă, în ipoteza în care costul eligibil ar fi fost calculat fără când abstracție de TVA-ul nedeductibil, cuantumul ajutorului ar fi fost inferior celui care a fost efectiv acordat. Într-un asemenea caz, excedentul care rezultă din cuantumul mai ridicat al ajutorului de care Alakor a putut astfel beneficia ar fi consecința faptului că o parte din TVA-ul nedeductibil ar fi fost acoperit de ajutorul respectiv. Sarcina economică aferentă plății din taxă corespunzătoare excedentului menționat ar fi suportată, prin urmare, de finanțator, iar nu de Alakor.

33 În consecință, pentru a neutraliza sarcina economică aferentă interdicției de a deduce TVA-ul, cuantumul restituirii pe care reclamanta din litigiul principal o poate solicita trebuie să corespundă diferenței dintre, pe de o parte, cuantumul TVA-ului pe care Alakor nu l-a putut deduce din cauza legislației naționale a cărei incompatibilitate cu dreptul Uniunii a fost stabilită prin Hotărârea PARAT Automotive Cabrio, citată anterior, și, pe de altă parte, cuantumul ajutorului

acordat Alakor care îl depășește pe cel care i-ar fi fost acordat dacă nu ar fi fost împiedicat? și își exercite dreptul de deducere.

34 În sfârșit, împrejurarea că finanțarea ajutorului în cauză provine atât din bugetul Uniunii, cât și din cel al statului membru în cauză nu are influență asupra considerațiilor care preced. Astfel, după cum reiese din cuprinsul punctului 22 din prezenta hotărâre și după cum subliniază Comisia Europeană, dreptul de a obține restituirea unor impozite percepute într-un stat membru cu încălcarea prevederilor dreptului Uniunii reprezintă consecința și completarea drepturilor conferite particularilor de dispozițiile dreptului Uniunii. În consecință, dreptul la restituire nu poate varia în funcție de sursa din care provine finanțarea ajutorului în cauză.

35 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care preced, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că principiul restituirii taxelor percepute de un stat membru cu încălcarea normelor dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că permite acestui stat să refuze restituirea unei părți a TVA-ului, a crei deducere a fost împiedicat de o măsură națională contrară dreptului Uniunii, pentru motivul că partea respectivă a taxei a fost subvenționată printr-un ajutor acordat persoanei impozabile și a fost finanțată atât de Uniune, cât și de statul menționat, cu condiția ca sarcina economică aferentă refuzului deducerii TVA-ului să fi fost integral neutralizată, aspect care trebuie verificat de instanța națională.

Cu privire la cheltuielile de judecată

36 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

Principiul restituirii taxelor percepute de un stat membru cu încălcarea normelor dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că permite acestui stat să refuze restituirea unei părți a taxei pe valoarea adăugată, a crei deducere a fost împiedicat de o măsură națională contrară dreptului Uniunii, pentru motivul că partea respectivă a taxei a fost subvenționată printr-un ajutor acordat persoanei impozabile și a fost finanțată atât de Uniunea Europeană, cât și de statul menționat, cu condiția ca sarcina economică aferentă refuzului deducerii taxei pe valoarea adăugată să fi fost integral neutralizată, aspect care trebuie verificat de instanța națională.

Semnături

* Limba de procedură: maghiara.